

Μετά την επιτυχημένη μεταγραφή του “Ουρλιαχτού” σε “Κλέφτικο” από τον Γιώργο Πρεβεδουράκη, ένα ποίημα εκτενέστατο για τις μέχρι τότε ποιητικές “προτιμήσεις” του ποιητή, ο Πρεβεδουράκης επανέρχεται (κι αν θεωρήσουμε το “Κλέφτικο” μια ποιητική “παράκαμψη”), πέντε έτη από το “Στιμιόγραφο” (πρώτη του συλλογή), στα γνώριμα λημέρια του: ο χρόνος, η ταχύτητα, το πέρας, η στιγμή. Κι αν στην πρώτη συλλογή το στοίχημα ήταν η σύλληψη και καταγραφή του στιγμιαίου ως (ας το πω έτσι βαρύγδουπα) το αέναο αποτύπωμα της παρουσίας του χρόνου και της ανθρώπινης αίσθησης αυτού, στα “χαρτάκια” το στοίχημα μετατρέπεται σε ερώτηση: η ασύλληπτη και αυξανόμενη ταχύτητα δίνει την δυνατότητα “ακέραιων στιγμών”; Η απάντηση, που δεν δίνεται ευθέως και γι’ αυτό ούτε και απολύτως, μοιάζει να κλίνει προς την κατακερμάτιση ακόμη και των στιγμών της “Καντίνας” (εκεί που σε μία γρήγορη στάση τρώμε κάτι στα γρήγορα), του προτελευταίου μέρους της πρώτης συλλογής με το οποίο συνδέονται τα “χαρτάκια”. Προσπάθεια για σύνδεση, λοιπόν, για συνέχεια, μα το αποτέλεσμα είναι η σπαρακτική αποσπασματικότητα. Ή μήπως, μοιάζει να υπονοεί ο Πρεβεδουράκης, ότι μας μένουν πια μόνο αυτά τα σπαραγγατα καθημερινής βίωσης και σκέψης, στην δίνη μιας ταχύτητας ασυγκράτητης και αφόρητης, και ότι μ’ αυτά πια οφείλουμε να πετύχουμε τις όποιες συναρμώσεις μας; Στο βιβλίο υπάρχουν εκατόν δεκαπέντε μικροποιήματα, ελάχιστα εκ των οποίων ξεπερνάνε τους τέσσερις στίχους. Δεν νομίζω πως θα μπορούσε, αν όλα όσα γράφω έχουν ψήγματα αλήθειας, να συμβεί αλλιώς. Σ’ όλα αυτά θα δούμε την αγωνία του χρόνου. Έτσι απλά; Ως φιλοσοφικό αποφθεγματικό κείμενο; Όχι βέβαια. Ο ποιητής Πρεβεδουράκης γνωρίζει καλά πως η αγωνία του χρόνου είναι κενό, λευκό χαρτάκι αν δεν εκπηγάζει από τα καθημερινά συμβάντα της ζωής. Ως εκ τούτου τα χωροχρονικά του χαρτάκια είναι γεμάτα από τέτοια μικρά συμβάντα, άλλοτε ερωτικά, άλλοτε διασκεδαστικά, άλλοτε “εύκολα” (δεν θα προδώσει ο Πρεβεδουράκης την γνήσια θυγατέρα της ταχύτητας, την ευκολία, και θα την μετατρέψει σε στίχους και αυτήν), άλλοτε απογοήτευσης, άλλοτε ειρωνικά. Σε κάθε περίπτωση πρόκειται για ένα βιβλίο που δεν θα κουράσει στην αρχή, αλλά ως σπόρος θα μεταλαμπαδιάσει έπειτα στον καθένα τις διερωτήσεις του.

Μικρό δείγμα

τι ειρωνεία χρόνε κι αυτή
εμείς να είμαστε ελάχιστοι
κι Εσύ
να λιγοστεύεις

παντού δρομάκια αδίστακτα
να βγάζουν καρφί
στο κορμί της

ετούτη η σελίδα ας μείνει λευκή

δεν αρκούν οι σκοτούρες μας

πρέπει σώνει και καλά
να κάνουμε λογοτεχνία;

Αντώνης Ψάλτης, Περιοδικό Αναγνώστης, 7-7-16